

Medicina Social

Previsió

per

A. ANDREU I CABESTANY

L'ALTRE dia vaig llegir a "La Voz Mèdica" un dissortat anecdotari; un nombre que blasme de tristes vides de famílies de metges que han arribat a la pitjor de les malaurances per manca de previsió.

A la Secció de Beneficència del Sindicat, se'n veuen cada dia, els quals, tanmateix, trenquen el cor de debò. Mireu les llistes d'aquells que tenen demanada l'entrada al Col·legi del Príncep d'Àstúries i veureu que fan feredat, i els quals són gairebé tots per manca de previsió.

Els casos isolats, els anònims, els que quietament passen una vida estreta i raquítica, també per manca de previsió, són molts més que aquells que hom pot imaginar, són, veritablement incomputables. I, oh ironia!, la gent del nostre estament, que per ministeri de la nostra professió, cada dia i cada hora, entre els guariments ascèptics i els sèrums que injectem, per tal d'evitar el tètans, la infecció puerperal, el tifus, etc., etc., els purgants, difusius, diürètics, estimulants i tònic que reccitem en previsió constant de complicacions i agreujaments possibles i moltes vegades inevitables, constituïm l'eterna paradoxa, la qual ve confirmada amb la dita que diu: "El sabater, és aquell que sempre va més mal calçat".

Tots sabem que la vida és molt fràgil i costa una miqueta a aquell que va tip de recordar-se d'aquell que està dejú. Recordo d'un obtús de poble que quan ell, tot satisfet, havia dinat, deia "que ja havia dinat tot el món".

També sabem que la vida d'avui en dia és molt cara; que el luxe fa perdre la xaveta a molts; que els guanys mai són com hom voldria; que moltes vegades l'estalvi significa avarícia, quant no misèria; que és difícil a la llar del metge de

treure la resultant exacta, precisa, del pressupost domèstic; que una diversitat de factors intrínsecs i extrínsecs fan pujar o minvar els nostres guanys; que el timó de la casa no és pas una cosa tan fàcil de maniobrar si es vol portar-lo com cal; que la dissort, com la mort, mai tenen culpa, si no l'abona la follia, la justifiquen un sens fi de fets i de raons; que la vida és, així mateix tan difícil i complexa que el problema de les "mongetes" és d'alta especulació matemàtica.

Totes aquestes raons, per aquell que té la vida i el treball assegurat, que esguarda el demà amb la certesa que res ha de marcar a ell ni als seus, no li constitueix cap problema ni cap inquietud espiritual: és el previsor perfecte, l'home de seny, i com es diu vulgarment, *un home com cal*.

D'homes com cal, en som afortunadament la majoria dels metges de Catalunya; però, n'hi ha que els *cal ésser-ho i no en són*, o bé *que no en són prou*. Doncs, bé; a aquests darrers esmentats són als qui ens adrecem per tal que, serenament, facin examen de consciència i mirin avui la seva llar flòrida i riallera, i que pensin allò que podria ésser demà si ells faltessin, o molt pitjor encara, si esdevinguessin inútils per al treball. Que reflexionin la precària situació a què es veurien sotmesos les seves mullers i els seus fills, i molt més si aquests fills fossin infants, encara.

Però amb tot això no s'hi pensa. Hom no s'imagina l'espectacle trist i dolorós que pot esdevenir-ne del pecat imperdonable de no haver estat previsor a temps, cercant amb un petit estalvi la tranquil·litat de la seva consciència i la seguretat d'un bon passament per a ell, per a la seva esposa i per als seus fills, davant la dissort cada